

Csabai László

GYÓNÁS

„Nem lehet a valóság!” – suttogja Szindbád, a szibériai detektív.

Elméjét rendre apró (melyekről kiderül, nem is olyan apró) események és részletek töltik ki. Őrlik, koptatják egymást ezek a részletek, hogy egy áldott pillanatban fogaskerékként egymásba kapaszkodva rámutassanak a megoldás irányára.

Most azonban a Bajkál tölti ki elméjét. Hiába, hogy sokadszor látja. Mert számára a tó a sóstói tó Nyárligeten. A Bajkál olyan, mintha éhező elé gulyáságyút húznának. Felfoghatatlan.

Gulyáságyút nem húztak eléjük, de Zsamszo, a rendőrségi mindenes birkát vágott. Leonov, a komisszár tavaly, a Csekisták Napján megígérte: lesz még olyan dínomdánom, mint a kulákvagyonok elkobzásakor. Szindbád legyintett. A lágerben eltöltött hat hónap után az a kilenc karika kolbász meg két szelet vajás kenyér is lakoma volt, amit a Dzerzsinszkij mellszobra elé állított ünnepi asztalról elvehettek.

S íme, az első szabad (vagyis lágeren kívüli) Május Elsején: vodka és hús. Ami véres közepén, mert nyársra húzott állatot még a burjátok sem tudnak tökéletesen megsütni, de hús, és Szindbád annyit falt belőle, hogy megszédült, és igazából már nincs is szüksége a vodkára. Azért iszogat belőle. Nem szereti, mert mindenki tudja, a vodka, ha a legjobb, akkor nincs semmi íze, ez a maximum, ami ettől az italtól telik, de nem is borzasztja, a detektív elfogadja a kábulatot, amit ad.

Idén hamar, már április közepén beköszöntött a tavasz. Olyan hirtelen lepte meg Burjátját, hogy a Bajkál rianássorozatait Proletarszk központjában is hallani lehetett.

– A Wehrmacht gyűjtőgránátjai szóltak így – mondta Ink hadnagy.

Két héttel később tenyérnyi jeget sem látni. Az Angara sokat elszívott, s a Mongólia meg a Khamar Daban hegyei felől érkező meleg szél, a Selonnyik is megtette a magáét.

A Selonnyik befűj Szindbád inge alá, és meglobogtatja, akár a fákra akasztott áldozati szalagokat.

Mióta reakciónak minősítették a sámánokat és lámákat, államra veszélyes ideológiának a tengrizmust és a buddhizmust, lerombolták és eltűzelték a datsanokat, a burjátok így, szalagokkal imádkoznak,

ha nem is Eke Ekének, a világteremtő istennőnek, de legalább kedves gyermekének, a szent Bajkálnak.

Szalagokat kötöttek Nyárligeten is, ott is május első napján, a tavaszköszöntő majálison. Valóságos májusfaerdő állt a sóstói fürdőpavilontól a víztoronyig. A megajándékozott sóstóhegyi lányok hozták ki őket. A város vezetői mustráltak, dicsérgettek, figyelve, hogy a fotóapparátok a lehető legkedvezőbb szögéből vegyék az arcukat. A vigadó előtti hatalmas zászlócölöpök egyikére szekérekereket szereltek. Egy demizson szilvapálinkát akasztottak rá. Le-leesett néhány próbálkozó (pálinkásan indultak a pálinkáért), egész életére megnyomorodva. Egyszer meg eldőlt az alkotmány, és agyoncsapta Morauszki konfliskocsis lovát. De azért olyan kedélyesen csordogáltak ezek a fényes délutánok, mint a sátrakban a vinkó. Az emberek elteltek azal a reménnyel, hogy ez az év minden eddigénél jobb lesz. (Vagy legalábbis elviselhető.) Nem rontotta kedélyüket a vigadó és a vicinális megállója között felsorakozó, a vidéki csendőrséggel megerősített rendőrszakasz. Hisz azok is mosolyogtak, virágot nyújtottak (felsőbb utasításra) a kisasszonyoknak.

Nem mosolyogtak a Hármasdombon gyülekező munkásokra. '20-ban és '21-ben megtiltották a munkásmajálist, '22-ben, Bethlen és Peyer alkuja után már engedélyezték. De ott voltak és figyeltek. Többen, mint Sóstón.

De sem Sóstón, sem a Hármasdombon nem volt annyi rendőr a proletárok ünnepén, mint a proletárok államában, a proletárok városában, vagyis Proletárszkban megtartott '46-os Május Elsején. Hogy aztán a tó melletti lakomára már egyáltalán ne maradjanak civilek, csakis a rendőrség és az NKVD emberei.

Szindbád a partvonallal párhuzamosan haladó, sirályok kísérte turistahajót figyeli. Van hajó a szárazföldön is. Zöld a teste, tarka a vitorlája. Valójában egy cédrusfenyőcsoport az összeragadt szalagokból született vitorlázattal. Észak felé tart, a sztyeppebe merészkedett liget vissza akar térni szülőanyjához, a végtelen tajgához. Úszik, úszik, és alatta úgy hullámszik a sztyeppe füve, mint a Bajkál. „Sokat ittam” – konstatálja Szindbád, és iszik még, hadd ússzon az a szárazföldi hajó.

Megremeg a föld. Jakovlev rendőrtizedes lova fickándozva vágat el gazdájával Ulan-Ude felé.

Szindbádnak Nyárligeten szegény Teodóra halálának körülményeit vizsgálva akadt dolga lóval. De az halott ló volt. Persze látta, ahogy a mandasi tirpák gazdák beléptetnek a városházához a nóniuszaikkal, ahogy a Tilalmasból vagy a Bujtosból a muraközi óriások után kötött, hallal színültig rakott stráfkocsik felgördülnek a Búza téri piacra, és utazott a hadilovak által húzott rendőrségi homokfutón is, melynek kerekei látszólag a haladással ellentétes irányba forogtak, de úgy tapasztalta, Nyárligeten a lovat eszköznek tartják, még ha kedves eszköznek is – hogy ennek az állatnak lelke van, amellyel üzenni tud, azt a lóimádó burjátoknál tanulta meg.

Nyáron, a kis Nyikita gyilkosa után kutatva Bajlár őrmesterrel egy falusi boltocska, egy szelmag raktárában gubbasztva töltötték az éjszakát. A technikus azokról a készséges lányokról mesélt, akiket a fővárosból a nagy evakuáció idején a pervijpláni lőporgyárba vezényeltek.

– Hány kis Bajlár sipítozik Moszkvában, akiről nem tudsz? – kérdezte tőle Szindbád, és a burját mosolyogva kortyolt a vajas teából. Megdermedt. Felállt. Mintha maga is ló lenne, úgy hegyezte fülét.

– Bator állva alszik! – adta meg a magyarázatot. – Ha egy ló fekve alszik, biztos, hogy nincs veszély a közelben, ha állva, akkor csak valószínű.

Csakhogy Batort nem a szelmagban, a konzervek és a babos-, kukoricadarás zsákok között, hanem a tanító istállójában kötötték ki. Bajlár képes volt falakon át megérezni, mi van a lovával. Hallgattak. Bajlár behunyta szemét, és valóban, még a félhomályban is látta Szindbád, hogy megmozdulnak fülei.

– Bator felébredt – mondta Bajlár, halkan, támadási előkészültre szólító, vészjósoló hangon. A detektív kibiztosította browningját, így tett a burját is, és az ablak alá osontak. Két perc múlva jelent meg az idegen. Egy részeg kolhoznyik. Nem rá vártak.

– Hogy van a lovacska? Elaludt? Állva vagy a földön szundikál? – kérdezte a detektív.

– Alszik. Állva. De készül elheverni.

– Eszébe jutottunk legalább? – gúnyolódott Szindbád.

– Nem gondolt ránk, nagyon fáradt – válaszolta komolyan Bajlár.

Szindbád még nem tud falon keresztül lovak gondolatában olvasni, de Bator patájának dobbanását száz méterről megismeri, és olyankor kimegy az érkező Bajlár elé a verandára.

A lódobogás mellett vannak más szárazföldi hangok: mocorgás, földön fekvő nyújtózó embereké, talán a sarjadó növényeké. Mind halani véli Szindbád. És hallja a Bajkált is, nemcsak a partnak csapódó hullámok fecsegését és a vízfelület meg a sziklás partok között ideoda verődő visszhangot, hanem azt a mély bűgást, ami a kezdetek kezdetén született meg, hogy aztán kísérje az anyag megszámlálhatatlan formába fordulását, a világegyetem létrejöttét, és itt, a tó feneketlen mélységében megsűrűsödjön. Az ember nem vesz észre alapvető dolgokat a mindennapok nyüzsgésében, de az elemibb élőlények igen, mert legalábbis Szindbádnak úgy tűnik, a parti vörösfenyők mind a tó, a bűgás forrása felé fordulnak, és a lovak is arra vetik fejüket. És a bűgás egyre erősebb. Megmozdítja a levegőt, fölfelé nyomja a bogarakat. „Tényleg sokat ittam” – morog a detektív, mert a bűgás már valószínűtlenül közeli. Egyre hangosabb, terjedőbb. Szindbád körbenéz, felfigyelt-e erre más, s akkor megpillantja a kerekre tátott szájjal álló Bajlárt. Torokéneklést végez. Az ő hangja tölti be a levegőt.

Torokénekelni szabad Burjátíában, mert annak semmi köze a burzsoá kultúrához, de nem szabad, mert annyira burját, és a nemzeti dolgokat nem szereti a Birodalom. Bajlár most orosz NKVD-s tisztek társaságában kezdett bele az énekbe, a khömibe, ebből is látni: rendkívüli ez a délután. Szindbád hanyatt dől, lassú csáptapogatózással érzi ki, melyik fücsomó hogy esik a legkényelmesebben, rájuk fonja testét, és hagyja, hogy sodorja a khömi, a szél és valami csiklandóan csípős illat.

– Kérsz? Kaukázusi! – Ink áll mellette. A csípős illat a felkínált dohányé.

Rágyújtanak. Szindbád olvasta, hogy a dohány Amerikában az indiánok vallásos, megtisztulási szertartásainak része volt, csak a falánk európaiak züllesztették tömegcikké. A sztyeppe szélben és a khömiben a tabákfüst visszanyerte valódi mivoltát.

Ink a tegnapi látogatásra gondol: nevelőotthonban élő fiára, Szerjózsa, akit azért adott be, hogy dolgozni tudjon, és ne haljanak éhen. A kisfiú apját bátorító szavaira, aztán ahogy anyjáért kiáltva összecsuclik.

Szindbád Janára, Szerjózsa anyjára és Ink feleségére gondol, akivel sosem találkozhatott, de most látja, és biztos benne, hogy olyan, amilyennek látja: szőke, komoly arcú, de puha lelkű. Vagyis ilyen volt, mielőtt darabokra szaggatta egy akna.

– Mutattam már Jana fényképét? – kérdi Ink, és Szindbád a megtiszteltetéstől rekedt hangon mondja, hogy nem, de kíváncsi rá.

A nő alacsony, fekete hajú, széles csípőjű, az aknakereső egyenruha szoknyája meggyűrődik rajta. Szemében enyhe mongolredő.

– Burját?

– Tuvai. Vagyis az anyja. Az apja kozák.

Szindbád visszaadja a képet, Ink megköszönve veszi el, nehezőre esik eltenni. Nézné a végtelenségig. Szindbád segít neki: együtt nézik. Aztán Ink sóhajt, és becsúsztatja a fotót tárcájába.

A turistahajó a távolban. De a sirályok még mindig mintha a szétfeszülő nyomát keresnék. „Az utolsó ázott kenyérmorzsát is meg akarják találni” – gondolja Szindbád, és szívesen hallana vidám dolgokról, csak hogy más téma, mint Jana, illetlenség lenne. Az viszont Inket terhelne. „Á, ő már eggyé vált Jana hiányával, talán épp az szerez neki örömet, ha emlékezhet...”

– Hány évig voltak házasságok?

– Nyolc. Az utolsó kettőt külön töltöttük. Mikor Jana megtudta öccse elstét, olyan németirtási kényszer kerítette hatalmába, hogy megbolondult volna, ha nem mehet ki a frontra. Aknakeresőnek vették fel, bár oda inkább azok a lágerlakók mentek, akiknek a komendáns adott egy esélyt. Jó kis esélyt... Az aknakeresők éppúgy hulltak, mint a lágerben maradók, és akik megérték Berlin bevételét, azok közül is sokat nem haza vittek, hanem vissza a lágerbe... Jana tehát ment a frontra, ahol én már fél éve koptattam a csizmám. Én kétszer kaptam szabadságot, ő háromszor, de sosem egyszerre.

– Hat év együtt!

– Csodálatos volt. Pedig történtek sötét dolgok akkoriban. Mert ment a hajsa a kolhozellenes lázítók után, meg elővették a fehér kozákok ügyét, és hát Jana apai rokonsága... Nem volt könnyű tisztára mosni őket. Nem is sikerült mindenkit.

Bajlár befejezi a bűgást. Szeme csukva. Szindbád úgy gondolja, hallja őket. Pedig halkan beszélnek. Ám aki a szelmag falán keresztül tud figyelni, az erre is képes.

– De ez kettőnk viszonyát nem mérgezte. Mert ott volt már Szerjózsa. És mert Jana mindent megmagyarázott, hogy csak nyomozzak a gyilkosok után, az a dolgom, ne foglalkozzak vele, mit csinálnak a vagyónvédelmisek. Az nem az én bűnöm. És tudom, ha engem is kirendeltek volna korbáccsal palást sőpretni, rejtékhely után ku-

tatni, ő még azt is kimagyarázta volna. Csodálatos lény volt. A nyomába sem érhetek.

Szindbád szippant a cigarettából, és ahogy a füstöt átengedi torlán, úgy engedi át magán Ink szavait. Az utolsó mondat megakad. „A nyomába sem érhetek!”

Az NKVD-s tisztek szikladarabra állított üres üvegekre céloznak. Cowboy módra. A polgárháború idején még futott western a birodalmi mozikban. Aztán elmaradtak. A világháború alatt viszont, mikor a világ proletárjainak egysége helyett átmenetileg fontosabb volt a Hitler elleni szövetségesek egysége, a pervijpláni moziban, az itáliai partraszállás öröme rendezett ünnepségen levetítettek egy John Wayne-filmet. Abban volt palacklövöldözés. Azóta járványként terjed. Csak a pervijpláni cowboyok nem whiskys-, hanem vodkás-üvegekre lőnek.

„A nyomába sem érhetek!” Nem a mondat elsődleges jelentése tűnik föl Szindbádnak, hanem ahogy Ink kiejtette: sötét büntudattal.

A turistahajót már nem látni, de a sirályok nemhogy elhagynák a nyomát, egyre gyűlnek. Látni a sirályfelleg árnyékát a vízen. Szindbád hallani véli civakodásukat.

A lövöldözés befejeződik.

Bajlár kinyitja szemét, ő is a vizet figyeli.

– Nem ismertem Janát – kezdi Szindbád –, de amit eddig meséltél róla, abból tudom, nem evilági teremtes volt. Egész nap az aknamezőn kutat, s mikor este, kopogó szemmel élelemhez jut, megosztja ellátmányát a civilekkel. Pedig az élelem az életnél is fontosabb lehet, ezt magam is megtapasztaltam. Az ő szintjére elérni kevesen képesek, ha te nem voltál képes, ne legyen büntudatod. Nem te vagy alávaló! Ő volt rendkívüli!

– Rendkívüli. Igen – néz a detektívre Ink. – Tudod, én mit csináltam, amikor ő aknamezőn állt?

Ink megtorpan. Mintha bánná már, hogy kiszaladt száján a kérdés. Szindbád csupa fül. Ink nagy levegőt vesz, s ez a lendület löki tovább. Még így is elgyengül az első szó után.

– Én... Én nem osztottam élelmet... Romániában történt.

– A Kárpátokon innen? – kérdi rosszat sejtő suttogással a detektív.

– Miért fontos ez? Egyébként nem, átkeltünk már rajta. Volt ott egy város, egy nagy fekete német templommal. De nem a mostani háború miatt volt kormos.

Ink a hangját keresi.

Bajlár cigarettát sodor. A legrosszabb, dohánygyökből reszelt mahorka füstje tölti meg a levegőt. Szindbád ilyen utoljára a lágerben szívtott. Csak azért, hogy ne nézzék puhánynak.

– Nádas mellett kaptunk szállást. A parton szilfa. Hullanak a levelei, sárga, piros levelek, némelyiknek a töve még zöld. Kéreggő rétegződtek össze a vízfelszínen, csillognak, mint a templomüveg... Különben ennek sincs semmi jelentősége. Kilenc napig voltunk azon a szálláson. Két éve harcoltunk már, de soha nem kaptunk három napnál hosszabb pihenőt a fronton. Ott igen. Kezdtük hinni, hogy vége a háborúnak.

A sirályok rikácsolása egyre erősebben hallatszik, holott a madarak nem közelednek, még mindig a hajó nyomára vetődnek.

– Nem jó a katonának, ha lövészárokban lapul – folytatja Ink. – De a szabadság is veszélyes. A vodka hamar elfogyott. Egyik cimborám talált valami bizonytalan szeszt. Nem mertük meginni. Kurszknál, a pokolban megittuk volna, mert akkor minden mindegy volt, de ott, a háború végén már nem. A nyolcadik napon elhatározták ketten, hogy bemennek a városba. Szeszt nem hoztak. Egy nőt igen. Úrinő volt. Nem báró vagy efféle, de olyan gazdag, amilyeneket a burzsujellenes plakátokon mutatnak. Finom nő volt. Jó illatú. Kicsit sovány. Nem az éhezés, hanem az alkata miatt. Nem tiltakozott. Igaz, hogy vérzett már a szája, mikor behozták. Csak annyit kért, a többi ne nézze, míg sorban végeznek vele. Ezt mondta, vagyis mutogatta, mert nem értettük a nyelvét. Nem német volt, nem tudom, miféle volt. Ivan vitte be elsőnek. Másodiknak... Á, nem teljesen mindegy, ki volt a második...

Bajlár bosszúsán eldobja a mahorkát, és elmegy vodkáért. A sirályok egyre dühödtebben csapódnak a vízbe.

– És te?

– Én is... – mondja Ink, rágyújt megint az extrafinom dohányra, és Szindbádnak nyújtja. A detektív szájához érinti, és adná vissza. Ink figyelmezteti, mire szív belőle. Az extrafinom dohány megköhöggteti.

– Ki volt hirdetve, hogy azonnal főbe lövik, aki nőt fog. De ezt senki nem vette komolyan. A tiszték sem.

Szindbád lehajol, halántékát préseli. Ő is bajban van, mert ezután nem tud már együtt dolgozni Inkkal, és ez kétségesé teszi a Nyomozhatóságnál való ténykedését, de bármennyire is szánja magát, mégis a nő rettenete tölti el.

– Iszonyat – mondja.

– Iszonyat – bólint Ink.

„Elmondta...” – gondolja a detektív, érezve, hogy van egy titka Ink hadnagynak, ami közé és a többi ember közé, ami közé és Szindbád közé áll. „Most mire vár?” A detektív nem érez megkönnyebbülést, épp ellenkezőleg. Felmentő szót képtelen lenne kinyögni.

– És két hétre rá meghalt! – szólal meg Ink.

– Két hétre? Azt mondtad, ez már a nyolcadik napon történt. Vittétek magatokkal?!

– Kit? Kiről beszélsz te? – A detektív zavart arcát látva: – Még aznap este levelet írtam Janának. El kellett neki mondanom, mert úgy éreztem, különben megbolondulok. Mert... hiszen tudod jól, hogy megy ez manapság. A tishtiiskolán, az üzemekben, a kolhozokban... Mindenütt. A háború, a férfihiány miatt főleg. De már előtte is ez volt. Előbb a kazalba, aztán a bálba! Egyszer ezzel, másszor azzal! Iszonyodtunk Másával ettől a... ettől az állati... és megesküdtünk a szentképre, hogy mi mások leszünk. Tudom, hogy Jana nem bukott el. De én igen. És én marha, megírtam neki. Két hét alatt ért el akkoriban a levél a lengyel frontra, és Jana két hétre rá szakadt szét darabokra. Nem tudom kiverni a fejemből a gondolatot, hogy én vagyok az oka. Megzavartam szegénykét az árulásommal, az ostobasággommal, megzavartam, pedig nincs semmi, ami nagyobb önuralmat igényelne, mint az aknákat hatástalanítása. Hibázott! Miattam!

Ink eldobja elszívatlan cigarettáját, és bal karjával szemét, jobb-jával száját takarja el. Futni kezd. Bele a sztyeppébe.

Bajlár és Szindbád a juhok foga után kívánczozó vastag fűbe fekszenek. Vodkát isznak, és várják, hogy ne történjék semmi. Nincsenek ébren, és nem is alszanak. Egyszerűen vannak.

A burját, talán a lebukó napot visszatartani akarván, énekelni kezd. Újra és újra ugyanazt:

Sziklák havából a nap előtör
Széles pusztákat beragyog
Szép kedvesemtől jött hírre
Szívem feketén felragyog

Felhők havából a nap előtör
Fennfekvő földeket beragyog

Szívbéli mátkámtól jött hírre
Szívem vörösen felragyog¹

Szindbád ismeri a dalt, s bár Bajlár burjátul énekel, a detektív tudja, miről szól, lefordította vele. Megkérdezi, amit már máskor is akart:

– „Feketén felragyog.” Ez mit jelent? Jó hírt kapott? Hisz „felragyog”. Rossz hírt kapott? Hisz „feketén”.

Bajlár komolyan veszi a kérdést, eltöpreng. Ezzel a töprengéssel telik el egy újabb félóra. Szindbád a hatalmas vizet nézi, Bajlár az eget. És megtalálja a választ. Mondaná, de lódobogás szakítja félbe. Ink az. Még halad a ló, mikor burjátokat megszegyenítő merészséggel leugrik.

– Elmentem bolond fejjel a kolhozig. Szerencse, hogy adtak egy lovat. Ti meg mit csináltok? Már mindenki hazament. Mire vártok?

Ink nem kap feleletet. Ez lelohasztja amúgy is erőltetett magabiztosságát. Szindbád majd Bajlár arcába néz. Nem tetszik neki, hogy semmit nem tud ezekből kiolvasni. Kiköti a lovat, letelepedik Szindbád mellé, és igyekszik éppen abba az irányba fordítani a fejét, mint ő.

– A villódzó fehér foltokat nézed? Sirályok.

– Tudom. Elment itt az a sétahajó. Sok sirály kísért. Biztos dobta nekik. De annak már hány órája?! És még mindig ott köröznak.

– Ki lökne kenyeret a sirályoknak? Majd ha lesz elég kenyér. Viszont bizonyos halak a Bajkálban csapatokba állnak össze. A sirályok kifigyelik, hol, és föléjük gyűlnek. Le-lecsapnak. Közben veszekednek – mondja Ink, és ekkor meghallani egy különösen éles rikoltást.

– Na tessék. Mondom. Érdekes jószág amúgy a sirály. Az emberek imádják, a tisztaság és szelídség jelképének tartják. Csakhogy! Van a Bajkálban egy golomjanka nevű hal. Túl kicsi ahhoz, hogy a helyiek megegyék, meg magányosan vándorol, kihalászni sem könnyű. Viszont viharos hullámnázás után gyakran lehet golomjankákat találni a parti kavicsok között. Kiveti őket a víz. A sirályok legnagyobb öröme. De, legalábbis apám elbeszélése szerint, abban az időben, mikor tibeti szerzetesek jöttek buddhistának megtéríteni a burjátokat, a Bajkáltól keletre lévőket sikerült is, szóval a tibetiek felfedezték, hogy a golomjankából gyógyító olaj nyerhető. A szerzetesek elkezdtek gyűjteni a halakat. Egy ideig nem volt gond. Aztán az egyiküket megcsípte egy sirály. Nem foglalkoztak vele, előfordul ilyen néha. De

1 Bede Anna fordításának felhasználásával.

egyre több sirálycsípésről számoltak be. És már párosával, sőt hármasával, négyesével támadtak. A térítők igazán megijedtek. A sok támadásnak talán az volt az oka, hogy elvették a madarak kedvenc csemegéjét, talán más is. Szó, mi szó, a tibetiek elmaradtak a partról. De hazamenetel előtt egy hatalmas vihar annyi golomjankát dobott ki, hogy ketten nem bírták megállni, kapták a zsákokat, és lerohantak gyűjteni. Mint a méhek a lépet, úgy lepték el őket a madarak. Élve szakították le róluk a bőrt, tépték ki szemüket, így mesélte apám. Persze ő is az ő apjától hallotta. Talán nem is igaz. De lehet, mégis van benne valami. Nézd, milyen vérszomjasan csapnak le. Egyáltalán nem szelídek! Igazi ragadozók!

– Ragadozók – bólint a detektív.

Kortárs, 2011/6.

(Csabai László 1969-ben született Nyíregyházán. Prózát ír.)